HJ SHARKHAN ABD RAHMAN

lwn.

KAF-SEAGROATT & CAMPBELL SECURITIES SDN BHD

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, KOTA BHARU
SULAIMAN DAUD H
[GUAMAN SIVIL NO: 22-42-2002]
4 OKTOBER 2003

PROSEDUR SIVIL: *Pemindahan prosiding - Mahkamah Tinggi Malaya di Kota Bharu ke Mahkamah Tinggi Malaya di Kuala Lumpur - Sama ada mahkamah mempunyai bidangkuasa - Forum conveniens - Faktor yang patut dipertimbangkan - Akta Mahkamah Kehakiman 1964, s. 23, perenggan 12 Jadual - Kaedah-kaedah Mahkamah Tinggi 1980, A. 92 k. 4*

PROSEDUR SIVIL: *Bidangkuasa - Mahkamah Tinggi - Permohonan untuk pemindahan prosiding dari Mahkamah Tinggi Malaya di Kota Bharu ke Mahkamah Tinggi Malaya di Kuala Lumpur - Sama ada mahkamah mempunyai bidangkuasa - Forum conveniens - Faktor yang patut dipertimbangkan - Akta Mahkamah Kehakiman 1964, s. 23, perenggan 12 Jadual - Kaedah-kaedah Mahkamah Tinggi 1980, A. 92 k. 4*

PROSEDUR SIVIL: *Bidangkuasa - Forum conveniens - Permohonan untuk pemindahan prosiding dari Mahkamah Tinggi Malaya di Kota Bharu ke Mahkamah Tinggi Malaya di Kuala Lumpur - Sama ada mahkamah mempunyai bidangkuasa - Faktor yang patut dipertimbangkan - Akta Mahkamah Kehakiman 1964, s. 23, perenggan 12 Jadual - Kaedah-kaedah Mahkamah Tinggi 1980, A. 92 k. 4*

Ini adalah permohonan defendan, sebuah syarikat broker saham dan stok yang berdaftar dengan Bursa Saham Kuala Lumpur ('BSKL'), di bawah perenggan 12 Jadual kepada Akta Mahkamah Kehakiman 1964 ('Akta') dan A. 92 k. 4 Kaedah-kaedah Mahkamah Tinggi 1980 ('KMT') untuk suatu perintah bahawa keseluruhan prosiding dalam guaman ini dipindahkan dari Mahkamah Tinggi Malaya di Kota Bharu ke Mahkamah Tinggi Malaya di Kuala Lumpur. Plaintif telah mengatakan bahawa mahkamah ini tidak mempunyai bidangkuasa untuk membuat perintah yang dipohon oleh defendan akibat pemansuhan A. 92 k. 3A KMT yang dahulunya menetapkan kaedah bagi pemindahan itu. Defendan pula menegaskan bahawa Mahkamah Tinggi di Kuala Lumpur mempunyai bidangkuasa menurut s. 23 Akta kerana kausa tindakan ini berbangkit daripada transaksi dan urusniaga yang dijalankan di Kuala Lumpur. Tambahan, defendan

mempunyai tempat perniagaan di Kuala Lumpur dan fakta yang menjadi asas prosiding ini juga berlaku di Kuala Lumpur. Defendan juga menghujah bahawa jikapun Mahkamah Tinggi di Kota Bharu ada bidangkuasa untuk mendengar tindakan ini, persoalan seterusnya untuk dipertimbangkan adalah sama ada Mahkamah Tinggi di Kota Bharu atau Mahkamah Tinggi di Kuala Lumpur yang merupakan forum yang sesuai bagi pendengaran kes ini.

Diputuskan (menolak permohonan defendan):

[1] Permohonan ini yang dibuat sebagai suatu permohonan interlokutori melalui saman dalam kamar di bawah peruntukan KMT adalah suatu pematuhan kepada kaedah-kaedah mahkamah sebagaimana yang ditetapkan dalam proviso tersebut. Kaedah-kaedah yang sedang berkuatkuasa di bawah KMT, termasuk kuasa sedia ada mahkamah di bawah A. 92 k. 4, adalah memadai bagi mahkamah ini menjalankan kuasa di bawah perenggan 12 Akta. (p 316 c & f)

[2] Adalah jelas bahawa s. 23 Akta bertujuan menetapkan bidangkuasa wilayah di antara dua Mahkamah Tinggi yang wujud di negara ini, iaitu Mahkamah Tinggi Sabah dan Sarawak, dan Mahkamah Tinggi Malaya. Oleh itu, alasan-alasan bagi penentuan bidangkuasa di bawah s. 23 Akta tidak relevan dalam menentukan Mahkamah Tinggi Malaya di tempat mana yang lebih sesuai mendengar sesuatu tindakan tersebut. (p 317 d)

[3] Plaintif sepatutnya dibenarkan memilih forum yang sesuai baginya untuk memulakan tindakan ini. Fakta bahawa kausa tindakan ini terbit di Kuala Lumpur atau defendan mempunyai tempat perniagaan di Kuala Lumpur tidak sepatutnya dijadikan ukuran utama bagi menentukan mahkamah mana yang lebih sesuai untuk mendengar kes ini. Walaupun faktor-faktor sedemikian dijadikan asas di bawah s. 23(1) Akta tetapi ia hanya relevan dalam menentukan bidangkuasa yang berbeza di antara dua Mahkamah Tinggi yang wujud di negara ini. Perkara-perkara lain yang sepatutnya diberi pertimbangan adalah kedudukan dan keupayaan pihak-pihak untuk meneruskan sesuatu prosiding di tempat yang telah dipilih. Dalam hal ini ternyata bahawa defendan adalah suatu firma broker saham yang teguh dan berdaftar di BSKL berbanding dengan plaintif yang merupakan orang perseorangan yang semestinya kurang berkemampuan dibandingkan dengan defendan. Defendan juga tidak memerlukan saksi yang ramai hingga boleh membebankannya dari segi kewangan jika tindakan ini diteruskan di Mahkamah Tinggi Kota Bharu. Dengan yang demikian, tidak wujudnya hal keadaan yang begitu memihak kepada defendan bagi mahkamah ini menggangu forum yang telah dipilih oleh plaintif. (p 319 b-f)

Kes-kes yang dirujuk:

American Express Bank Ltd v. Mohd Toufic Al-Ozier & Anor [1995] 1 CLJ 273 SC ***(dirujuk)***

Cita Marine Sdn Bhd v. Progressive Insurance Bhd & Ors [2001] 6 CLJ 506 HC ***(dirujuk)***

Dato' Ho Seng Chuan v. Rabobank Asia Ltd [2002] 4 CLJ 475 HC ***(dibezakan)***

Dayasar Corporation Sdn Bhd v. CP Ng & Co Sdn Bhd [1990] 1 CLJ 262; [1990] 2 CLJ (Rep) 11 HC ***(dirujuk)***

Lian Mong Yee v. Abdul Rashid Maidin & Ors [2001] 3 CLJ 905 CA ***(dirujuk)***

Malacca Securities Sdn Bhd v. Loke Yu [1998] 3 CLJ 22 HC ***(tidak diikuti)***

Sova Sdn Bhd v. Kasih Sayang Realty Sdn Bhd [1988] 2 MLJ 268 ***(dirujuk)***

Spiliada Maritime Corp v. Consulax Ltd [1986] 3 All ER 843 ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:

Courts of Judicature Act 1964, s. 23(1)(a), (b), (c), sch para 12

Rules of the High Court 1980, O. 92 rr. 3A, 4

Bagi pihak plaintif - Zainal Abidin; T/n Zainal & Mariani

Bagi pihak defendan - S Ramesh; T/n Kassim Tadin, Wai & Co

Dilaporkan oleh Suresh Nathan

PENGHAKIMAN

Sulaiman Daud H:

Ini adalah permohonan defendan untuk suatu perintah bahawa keseluruhan prosiding dalam guaman ini dipindahkan dari Mahkamah Tinggi Malaya di Kota Bharu ke Mahkamah Tinggi Malaya di Kuala Lumpur. Permohonan ini dibuat di bawah perenggan 12 Jadual kepada Akta Mahkamah Kehakiman 1964 ("Akta"), dan A 92 k 4 Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980 ("KKMT 1980").

Latar Belakang

Latar belakang yang relevan dengan permohonan ini sebagaimana yang terkandung dalam pliding dan afidavit pihak-pihak adalah seperti berikut. Pada masa material defendan adalah suatu syarikat broker saham dan stok yang berdaftar dengan Syarikat Bursa Saham Kuala Lumpur (BSKL) dan mempunyai alamat perniagaan di Kuala Lumpur. Melalui suatu perjanjian yang ditandatangani oleh kedua-dua pihak, defendan telah bersetuju untuk memberikan kepada plaintif suatu "margin trading facility" (selepas ini disebut "kemudahan") mengikut terma dan syarat yang ditetapkan di bawahnya. Mengikut perjanjian tersebut plaintif telah diberikan kemudahan hingga ke takat RM500,000 untuk kegunaannya bagi membiayai pembelian saham yang tersenarai di BSKL oleh dealer yang dinyatakan di bawah perjanjian itu.

Dalam pernyataan tuntutannya plaintif menegaskan bahawa bermula dari September 1994 hingga Ogos 1997, plaintif telah membuat urusan jual beli saham dengan defendan dengan menggunakan kemudahan tersebut. Hasil daripada transaksi itu telah dimasukkan ke dalam akaun plaintif No. SA 504 yang diuruskan oleh defendan di syarikat tersebut ("akaun margin"). Mengikut plaintif setakat 31 Ogos 1997 akaun margin tersebut mempunyai baki wang sebanyak RM797,683.15 tetapi defendan hanya membayar balik sebanyak RM295,000. Menerusi guaman ini plaintif telah menuntut terhadap defendan, antara lain, baki jumlah wang yang dikatakan masih ada dalam akaun margin tersebut serta ganti rugi khas atas kehilangan peluang perniagaan.

Dalam pernyataan pembelaannya defendan tidak menafikan kemudahan yang diberikannya kepada plaintif di bawah perjanjian berkenaan. Defendan juga mengakui menyenggara akaun margin tersebut tetapi bagaimanapun menfailkan jumlah yang dikatakan masih ada dalam akaun margin tersebut sebagaimana yang dituntut.

Bagi maksud permohonan ini defendan telah memfailkan suatu afidavit sokongan (kandungan 12) dan afidavit balasan (kandungan 17). Plaintif telah memfailkan afidavit balasan yang diikrarkannya pada 13 April 2003. Di antara alasan yang dideposkan oleh defendan dalam afidavitnya bagi menyokong permohonan ini bolehlah dirumuskan seperti berikut, iaitu pertamanya bahawa kausa tindakan itu berlaku di Kuala Lumpur memandangkan perjanjian berkenaan ditandatangani di Kuala Lumpur dan kemungkiran yang dikatakan itu juga berlaku disitu. Keduanya fakta yang berkenaan dengannya prosiding ini diasaskan berlaku di Kuala Lumpur. Ketiganya defendan hanya mempunyai tempat perniagaan di Kuala Lumpur. Atas alasan-alasan tersebut plaintif menegaskan bahawa Mahkamah Tinggi Malaya di Kuala Lumpur adalah forum yang paling sesuai bagi penerusan pendengaran tindakan ini.

Bidangkuasa Memindahkan Kes

En. Zainal Abidin, peguam terpelajar plaintif, dalam penghujahan bertulisnya telah membangkitkan isu sama ada mahkamah ini mempunyai bidangkuasa untuk membuat perintah yang dipohon oleh defendan. Menurut peguam terpelajar itu walaupun para 12 Jadual kepada Akta memperuntukkan kuasa mahkamah untuk berbuat demikian tetapi beliau menghujahkan bahawa penjalanan kuasa tersebut adalah tertakluk kepada kaedah-kaedah yang ditetapkan oleh kaedah-kaedah mahkamah. Beliau selanjutnya menarik perhatian mahkamah kepada pemansuhan A. 92 k. 3A KKMT 1980 yang dahulunya menetapkan kaedah bagi pemindahan itu. Dengan tiadanya apa-apa kaedah sedemikian beliau menghujahkan bahawa mahkamah ini tidak berupaya menjalankan kuasa yang diberikan itu.

Bagi menyokong hujahnya peguam terpelajar itu merujuk kepada kes *Malacca Securities Sdn Bhd v. Loke Yu* [1998] 3 CLJ 22 di mana telah diputuskan bahawa kuasa di bawah para 12 Jadual kepada Akta tersebut tidak boleh dijalankan tanpa wujudnya kaedah-kaedah yang dinyatakan dalam proviso kepada para tersebut. Saya menghormati keputusan kes tersebut tetapi bagaimanapun saya mempunyai pendapat yang berbeza. Pada pendapat saya proviso tersebut hanya memperkatakan bahawa kuasa-kuasa sedemikian hendaklah dijalankan mengikut prosedur yang boleh atau mungkin ditetapkan melalui kaedah mahkamah. Ini tidak bermakna penetapan kaedah sedemikian adalah suatu syarat duluan bagi perlaksanaannya. Saya dapati bahawa permohonan ini yang dibuat sebagai suatu permohonan interlokutori melalui saman dalam kamar di bawah peruntukan KKMT 1980 adalah suatu pematuhan kepada kaedah mahkamah sebagaimana yang ditetapkan dalam proviso tersebut.

Kuasa pemindahan sedemikian juga telah disentuh oleh Mahkamah Rayuan dalam kes *Lian Mong Yee v. Abdul Rashid bin Maidin & Ors* [2001] 3 CLJ 905. Dalam kes tersebut satu daripada isu di hadapan mahkamah tersebut ialah sama ada hakim boleh membuat perintah supaya suatu prosiding di mahkamah lain dipindahkan ke mahkamahnya. Dalam menyampaikan keputusan mahkamah rayuan itu Gopal Sri Ram HMR memberi pandangan bahawa perenggan 12 Akta Mahkamah Kehakiman 1964 memberi kuasa kepada Mahkamah Tinggi untuk memindahkan sesuatu guaman yang ada di hadapannya kepada mahkamah lain tetapi tidak sebaliknya.

Dengan yang demikian saya tidak dapat menerima hujah yang dikemukakan oleh peguam terpelajar plaintif dalam isu ini. Pada pendapat saya kaedah-kaedah yang sedang berkuatkuasa di bawah KKMT 1980, termasuk kuasa sedia ada mahkamah di bawah A. 92 k. (4), adalah memadai bagi mahkamah ini menjalankan kuasa di bawah para 12 tersebut.

Bidangkuasa Tempatan Mahkamah Tinggi, Dsb.

Selanjutnya saya akan menimbangkan merit permohonan ini berdasarkan penghujahan peguam terpelajar kedua-dua belah pihak. Menurut En. Ramesh Sanghvi walaupun Mahkamah Tinggi di Kota Bharu mempunyai bidangkuasa ke atas tindakan ini tetapi beliau menghujahkan bidangkuasa tersebut adalah tertakluk kepada kehendak di bawah s. 23(1)(a), (b) dan (c) Akta. Beliau menarik perhatian mahkamah bahawa kausa tindakan ini berbangkit daripada transaksi dan urusniaga yang dijalankan di Kuala Lumpur. Tambah beliau defendan mempunyai tempat perniagaan di Kuala Lumpur dan fakta yang menjadi asas prosiding ini juga berlaku di Kuala Lumpur.

Berdasarkan kepada hujahnya yang tersebut di atas peguam terpelajar tersebut membuat kesimpulan bahawa Mahkamah Tinggi di Kuala Lumpur adalah mahkamah yang mempunyai bidangkuasa menurut s. 23 tersebut. Bagi maksud itu beliau telah merujuk kepada dua keputusan Mahkamah Tinggi dalam kes *Malacca Securities Sdn Bhd v. Loke Yu* dan *Dato' Ho Seng Chuan v. Rabobank Asia Ltd* [2002] 4 CLJ 475. Pada pendapat saya kes *Dato' Ho Seng Chuan v. Rabobank Asia Ltd* tidak berkaitan langsung dengan isu di hadapan mahkamah ini kerana ternyata pada saya bahawa kes tersebut menyentuh bidangkuasa mahkamah dua negara yang berlainan, dan kes *Malacca Securities Sdn Bhd v. Loke Yu* pula tidak dapat memberi apa-apa bantuan kepada kes defendan.

Saya dapati peguam terpelajar defendan telah terkeliru dengan tujuan dan maksud s. 23 tersebut. Adalah jelas pada saya bahawa s. 23 tersebut bertujuan menetapkan bidangkuasa wilayah di antara dua Mahkamah Tinggi yang wujud di negara ini, iaitu Mahkamah Tinggi Sabah dan Sarawak dan Mahkamah Tinggi Malaya (lihat kes *Sova Sdn Bhd v. Kasih Sayang Realty Sdn Bhd* [1988] 2 MLJ 268). Oleh itu alasan-alasan bagi penentuan bidangkuasa di bawah seksyen tersebut tidak relevan dalam menentukan Mahkamah Tinggi Malaya di tempat mana yang lebih sesuai mendengar sesuatu tindakan tersebut.

Forum Convenience

Selanjutnya saya akan menyentuh berkenaan dengan soal "forum conveniens" yang dibangkitkan oleh peguam terpelajar defendan. Beliau rnenghujahkan bahawa jikapun Mahkamah Tinggi di Kota Bharu ada bidangkuasa untuk mendengar tindakan ini persoalan seterusnya untuk dipertimbangkan adalah sama ada Mahkamah Tinggi di Kota Bharu atau Mahkamah Tinggi di Kuala Lumpur merupakan forum yang sesuai bagi pendengaran kes ini. Bagi maksud itu mahkamah ini telah dirujukkan kepada dua keputusan Mahkamah Tinggi yang menyentuh mengenai isu ini, iaitu kes *Sova Sdn Bhd v. Kasih Sayang Realty Sdn Bhd* dan *Dayasar Corporation Sdn Bhd v. CP. Ng & Co Sdn Bhd* [1990] 1 CLJ 262; [1990] 2 CLJ (Rep) 11.

Kes *Sova Sdn Bhd v. Kasih Sayang Realty Sdn Bhd* melibatkan penentuan kesesuaian di antara dua Mahkamah Tinggi di Malaya untuk mendengar tindakan plaintif. Dalam kes tersebut telah diputuskan bahawa walaupun kausa tindakan itu berlaku di Pulau Pinang tetapi ia sepatutnya didengar oleh Mahkamah Tinggi di Kuala Lumpur kerana kedua-dua pihak mempunyai tempat perniagaan di Kuala Lumpur. Bagaimanapun isu dalam kes *Dayasar Corporation Sdn Bhd v. CP Ng & Co Sdn Bhd* agak berbeza kerana ia melibatkan penentuan kesesuaian di antara dua Mahkamah Tinggi yang berlainan bidangkuasa, iaitu Mahkamah Tinggi Sabah dan Sarawak dan Mahkamah

Tinggi Malaya. Dalam kes ini hakim yang arif ini juga telah mengambil kira dari aspek keselesaan (convenience) apabila memutuskan kes tersebut patut didengar oleh Mahkamah Tinggi Sabah dan Sarawak.

Setelah meneliti keputusan kedua-dua kes ini saya masih ragu-ragu sama ada 'proper or convenient forum' atau 'the point of convenience' yang dinyatakan dalam kedua-dua kes itu masing-masing merujuk kepada doktrin 'forum non conveniens' yang diasaskan dalam kes *Spiliada Maritime Corp v. Consulax Ltd (The Spiliada)* [1986] 3 All ER 843 yang telah dirujuk dan diterima-pakai oleh Mahkamah Agong dalam *American Express Bank Ltd. v. Mohd Toufic Al-Ozier & Anor* [1995] 1 CLJ 273. Dalam kes yang kemudian disebut itu Peh Swee Chin SCJ (beliau pada masa itu) berkata, di ms 281:

> The main judgment in the *Spiliada* was delivered by Lord Goff, who adopted the dictum of Lord Kinnear in *Sim v. Robinow* [1892] 19 R (ct. of Sess) 665, 668 as being the fundamental principle in regard to this doctrine ie., that "there is some other tribunal, having competent jurisdiction, in which, the case may be tried more suitably for the interests of all parties and for the ends of justice." Lord Goff cautioned that the word "conveniens" in forum non conveniens means suitability or appropriateness of the relevant jurisdiction and not one of convenience. We are in entire agreement with the fundamental principle so expressed.

Memandangkan bahawa kedua-dua kes *Sova Sdn Bhd v. Kasih Sayang Realty Sdn Bhd* dan *Dayasar Corporation Sdn Bhd v. C.P. Ng & Co Sdn Bhd* menggunakan unsur "convenience" dalam menentukan mahkamah yang sesuai, maka pada hemat saya ternyata bahawa ia bercanggah dengan prinsip forum non conveniens yang disebut dan dirujuk dalam kes *American Express Bank Ltd.*

Berkenaan dengan hak plaintif untuk memilih forum yang sesuai bagi memulakan tindakannya, dalam kes *Cita Marine Sdn Bhd v. Progressive Insurance Bhd & Ors* [2001] 6 CLJ 506, saya telah merujuk kepada komen yang dibuat oleh Lord Goff dalam kes *Spiliada*, dimana hakim yang arif tersebut, di ms 855, berkata:

> ... Such indeed appears to be the law in the United States, where "the court hesitates to disturb the plaintiff's choice of forum unless the balance of factors is so strongly in favour of the defendants" (see *Scoles and Hay Conflict of Laws* (1982) p. 366, and cases there cited); and also in Canada, where it has been stated that "unless the balance is so strongly in favour of the defendant, the plaintiff's choice of forum should rarely be disturbed" (see *Castle Conflict of Laws* (3rd edn 1974) p 282. This is strong language. However the United State and Canada are both federal states; and, where the choice is between

two competing jurisdictions within the federal states, it is readily understandable that strong preference should be given to the forum chosen by the plaintiff on which jurisdiction have been conferred by the constitution of the country which includes both alternative jurisdictions.

Dalam petikan tersebut di atas adalah diperhatikan bahawa pandangan tersebut juga meliputi dua mahkamah yang mempunyai bidangkuasa yang serupa. Oleh itu dalam kes sekarang ini saya berpendapat plaintif sepatutnya dibenarkan memilih forum yang sesuai baginya untuk memulakan tindakan ini. Fakta bahawa kausa tindakan ini terbit di Kuala Lumpur atau defendan mempunyai tempat perniagaan di Kuala Lumpur tidak sepatutnya dijadikan ukuran utama bagi menentukan mahkamah mana yang lebih sesuai bagi mendengar kes ini. Walaupun faktor-faktor sedemikian dijadikan asas di bawah s. 23(1) Akta Mahkamah Kehakiman tetapi sebagaimana yang dinyatakan terdahulu ia hanya relevan dalam menentukan bidangkuasa yang berbeza di antara dua Mahkamah Tinggi yang wujud di negara ini.

Pada pendapat saya perkara-perkara lain yang sepatutnya diberi pertimbangan adalah kedudukan dan keupayaan pihak-pihak untuk meneruskan sesuatu prosiding di tempat yang telah dipilih. Dalam hal ini ternyata bahawa defendan adalah suatu firma broker saham yang teguh dan berdaftar di BSKL berbanding dengan plaintif yang merupakan orang perseorangan yang semestinya kurang berkemampuan dibandingkan dengan defendan. Saya percaya daripada fakta kes ini defendan juga tidak memerlukan saksi yang ramai hingga boleh membebankannya dari segi kewangan jika tindakan ini diteruskan di Mahkamah Tinggi Kota Bharu. Dengan yang demikian saya tidak nampak wujudnya hal keadaan yang begitu memihak kepada defendan bagi mahkamah ini menggangu forum yang telah dipilih oleh plaintif.

Atas alasan-alasan yang tersebut di atas permohonan defendan adalah ditolak dengan kos.